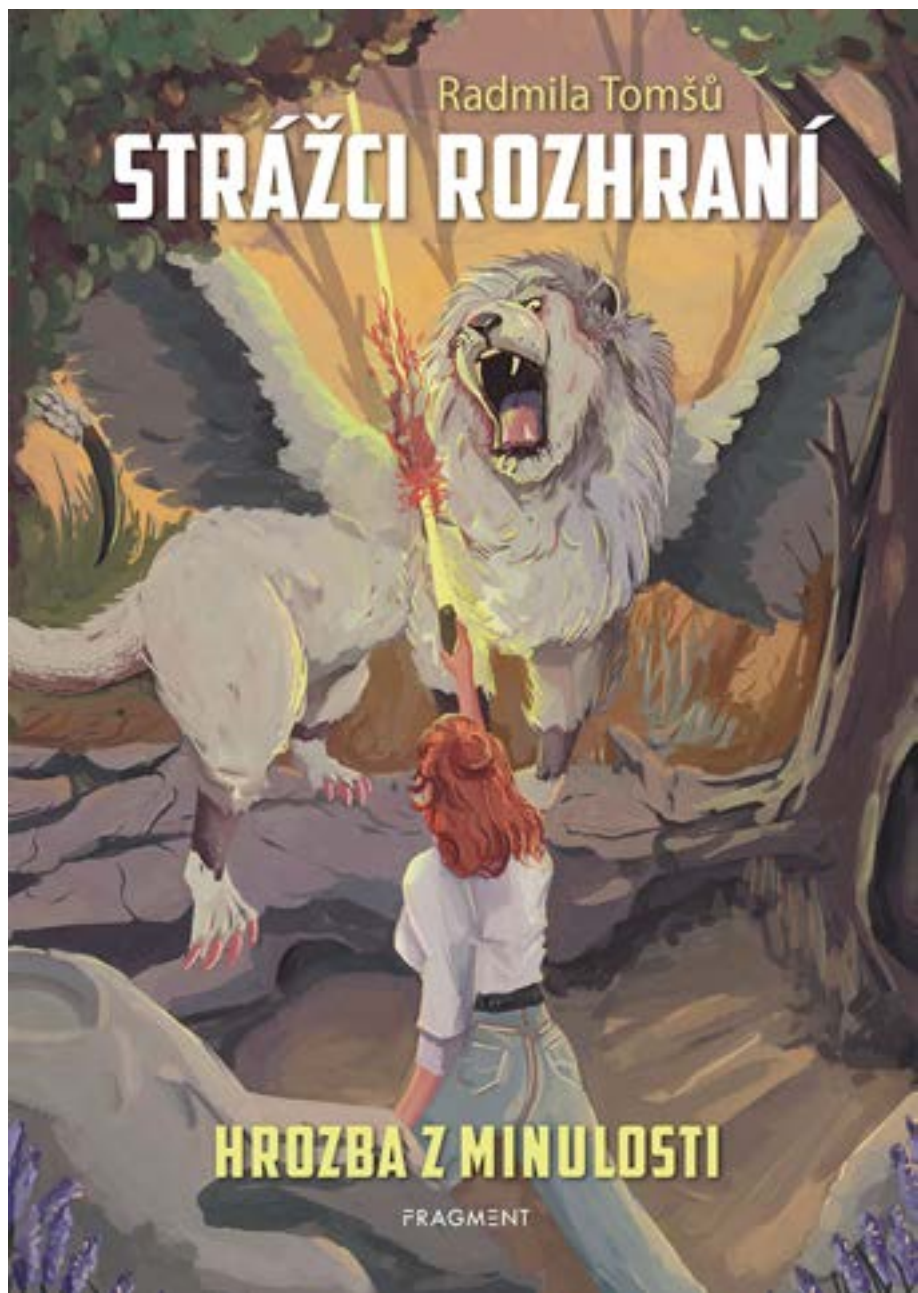

Radmila Tomšů

STRÁŽCI ROZHRAŇÍ

HROZBA Z MINULOSTI

FRAGMENT

Strážci rozhraní Hrozba z minulosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Radmila Tomšů

Strážci rozhraní – Hrozba z minulosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STRÁŽCI ROZHRANÍ

HROZBA Z MINULOSTI

Radmila Tomšů

FRAGMENT

Text © Radmila Tomšů, 2022

Cover © Jaroslav Kratochvíl, 2022

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6038-5 (1. vydání)

ISBN e-knihy 978-80-253-6063-7 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6064-4 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6065-1 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Kapitola 1

Šumavské pláně.

Nebyla jsem tu desítky let. Z vesnic, které se krčily v lesích nebo se opatrně rozkládaly podél kamenitých cest, zbyly jen vybydlené domy a zarostlé zahrady.

Hurkenthal. Hohenstegen. Holtzschlag.

Hůrka. Vysoké Lávky. Paseka.

Haidl am Ahornberg. Glaserwald. Stadln.

Zhůří. Skelná. Stodůlky.

Jejich jména zvoní rozpálenými sklářskými pecemi, voní lučním senem sušícím se na oblých horských stráních či smůlou, kterou roní kmeny stromů unášené vodami Křemelné přes Tetovský průplav do říčky Vydry.

A také dřinou, potem a slzami jejich obyvatel.

Šumava krásná, Šumava nelítostná, Šumava rozdělená, Šumava smrtící.

Vykloněná z okna nově otevřené zotavovny zhluboka dýchám chladný večerní vzduch. Chutná omamně čistě, tak, jak chutnal kdysi dávno, kdy ještě nebyly ve městech lesy komínů vyfukující černý kouř

čpící sírou. Teď, pět let po druhé světové válce, se stále topí kdečím a vzduch podle toho také vypadá.

Kam dohlédnu, vidím jen černé zubaté ostří lesů, postříbřené měsíčním světlem. Za mnou se tyčí hora Špičák, laškovně skrývající Čertovo a Černé jezero. A také státní hranici, která je tu vzdušnou čarou téměř na dosah, ale než k ní člověk dojde, dost se na staré sklářské cestě, stoupající a klesající po úbočí Jelení hory, zapotí.

Vzpomínky jsou pěkně pichlavé potvůrky. Snažím se nemyslet na to, že když jsem byla na Šumavě naposledy, byla jsem ještě právoplatný člen společenství strážců rozhraní, lidí, kteří strážejí tenkou linií oddělující náš svět od těch ostatních, plných nepřátelských tvorů či přízraků. Dnes tu však nejsem jako jedna z těch, kteří hlídají tenkou slupku bezpečí, ale jen a pouze jako rekreant, dlící v zotavovně uprostřed šumavských lesů, vybudované z bývalého luxusního hotelu Rixi.

Vchodové dveře hluboko pode mnou se rázem otevrou, do tmy vyhřezne paprsek světla, ryčná hudba a zvonivý smích. Houf mladých lidí vyběhne ven – jen tak, z bujné radosti, zchladit rozpálené hlavy na čerstvém vzduchu. Z hloučku se oddělí štíhlá pružná postava, zakloní se, zacloní si oči a vykřikne:

„Kláro! Co tam děláš? Přestaň koukat z okna a pojď za námi! Chybíš nám do počtu, bude tanec se židlemi!“

Usměju se a zamávám na svou spolubydlící Věrku.

„Už jdu,“ odpovím a zavírám okno. Sejdu dvě patra schodů a vezmu za kliku dveří velké společenské místnosti, kde soudružka kulturní referentka pořádá seznamovací večírek, z něhož jsem se před hodinkou nenápadně ztratila. Doufala jsem, že můj odchod nikdo nezaznamená, ale zřejmě jsem se přepočítala. Nu což, tak si zatančíme rozverný tanec se židlemi a uvidíme, jaké další překvapení nám

bude naservírováno vzápětí. Jak už jsem zjistila, místní kulturní referentka má vše naplánováno do nejmenších podrobností a příští dva týdny budou nabitý nejen výlety, ale i akcemi kulturními a vzdělávacími.

Když už jsem tehdy před půl rokem na závodní radě kývla, že na rekreaci pojedu, je teď pozdě couvat. Otevřu tedy dveře a jsem okamžitě vržena do víru světla, halasu, smíchu a cinkotu sklenic.

„Súdružka, teraz ste moja tanečníčka! Som Arpád a spolu tú súťaž vyhráme! Ideme!“ Popadne mě za ruku, a než se stačím leknout, už tančíme břesknou polku a můj Jánošík hlídá, kde je volná židle. *Břínk*, kapela v půlce taktu přestane hrát, a než se vzpomatuju, sedím neznámému Arpádovi na klíně na ukořistěné židli.

„Skvelé, slečna! Ideme ďalej!“

Nestíhám se pomalu ani točit, ale najednou stojíme sami proti poslední zbývající dvojici a mezi námi je jediná židle. Fanfára zavřeští, mému tanečníkovi se v úsměvu zalesknou bílé zuby, chytí mě kolem pasu a za chvíli už mě má zase na klíně a já sá nad vítězstvím na celé kolo.

Vyskočím, přihladím si sukni a také se usměju. Podám mu ruku a představím se:

„Klára. Měli bychom to vítězství nějak oslavit, ne?“

Upřímná žhavá pusa, jakou mi Arpád vlepí v odpověď, mě naprosto vykolejí, zatímco dav kolem šílí nadšením.

„Je dobrej, že jo?“ Věrka leží na břiše, hlavu má podepřenou dlaní a kouká na mě zpod peřiny. Natáčí si vlasy na prsty a probírá mužské osazenstvo našeho turnusu. „Ten tvůj Slovák myslím,“ dodá.

„Jak můj,“ ohradím se. „Já za to nemůžu, že se na mě vrhl hned u dveří.“

„On se po tobě sháněl už předtím.“

Povzdechnu si. Slyšela jsem, že na rekreacích se navazují vztahy jak na běžícím pásu. Některé prý i vydrží, ale většina má jepičí život. Já jsem za tímhle účelem rozhodně nepřijela.

Zhasnu a tmou hustou jak černá káva udělám tři kroky k posteli. Praštím se přitom do holeně o pelest. Do peřin se svalím s jiskřičkami poskakujícími před očima. Zatímco mrkám bolestí, jiskřičky se pomalu zformují do bledého obličejce, který pátravě nakukuje do okna našeho pokoje, umístěného ve druhém patře hotelu.

Nedbám na bolest v noze a znovu zvědavě vyskočím. Holeň neholeň udělám pár kulhavých kroků. Než stačím položit ruku na kličku, zaslechnu Věřčin hlas.

„Je tam?“ Zašmátrá po pantoflích a taky se hrabe z postele. „Stojí pod oknem? Hele, jako v Itálii, ti trubadúři, jo?“ Odstrčí mě, rozrazí okno a vykloní se do tmy.

Jiskřičky zavíří a zmizí.

„Co blbneš,“ řekne zklamaně. „Nikdo tu není!“

„Čerstvý vzduch,“ ušklíbnu se. „Ten ti nestačí?“

Kapitola 2

„Jdeme, jdeme, necouráme se,“ popohání nás šlachovitá referentka. „Čeká nás výšlap kolem Čertova jezera nahoru na Rozvodí. Převýšení to bude dobře tři sta metrů, ale potom už půjdeme jen z kopce. Navštívíme ještě i Černé jezero a vrátíme se okruhem zpátky. Je to sice asi jen patnáct kilometrů, ale i tak nám to bude trvat aspoň čtyři pět hodin. Tak ať v klidu stihneme večeri.“

Šlape v čele, béžové plátěné kalhoty, bílá halenka, na hlavě šátek, ochrana proti žhavému slunci. Šátek... jak já nesnáším šátek, navíc uvázaný na babku, ale taková je teď poslední móda. I když móda... spíš takové nepsané nařízení. Kdepak žena a klobouk, dát si na hlavu klobouk, to se rovná v dnešní budovatelské době společenské sebevraždě. Takže buď šátek, nebo nic. Já tedy raděj nic. Jenže na začátek září pálí slunce docela obstojně a mě za chvíli začne bolet hlava. Co bych teď dala za slamák! Ještěže valná část cesty povede lesem.

Nahmatám kapesník a nenápadně si utřu čelo. Daleko přede mnou vykládá referentka historii Šumavy, Věrka za mnou vesele štěbetá s Janem, svým včerejším neodbytným tanečníkem, a já vyhlížím, kdy už konečně budeme v lese. Znovu si utřu čelo a vtom mi na hlavě přistane klobouk. Pánský.

„Slniečko pálí, však? Požičajte si môj klobúk, kým sa presunieme do tieňa.“

Arpád.

„Teda vám ale ten klobúk pristane! Určite viac, ako mē! Vyzeráte v ňom ako Marlene Dietrich!“

Už už se nadechuju, že mu s díky klobouk vrátím, ale pak se jen usměju.

Čertovo jezero... Vysoké smrky se zhlíží v nehybné hladině, kousek od nás se ozve tlukot křídel, jak se nedaleko zvedá hejno divokých kachen. Sedím na velkém kameni a do dlaně nabírám průzračnou chladnou vodu.

„... a jsme ve výšce přes tisíc metrů nad mořem, přesně řečeno tisíc třicet. Jezero je hluboké přes pětatřicet metrů a...“

Naše neúnavná průvodkyně.

Vstanu a přesunu se kousek dál od výpravy, ale ještě zaslechnu, že vody z toho jezera jako jediné tečou do Dunaje, zatímco všechna ostatní šumavská karová jezera posílají svou vodu do Labe. Lidé z toho musejí být nadšení.

„Viete, Klára, že sa tu utopil čert? Chcel stiahnuť do pekla mladú dievčinu, ale ona ho premohla, uviazala mu na chvost kameň, a tak sa utopil!“

Už zase.

„Vy jste se ale důkladně připravil,“ usměju se.

„Na čertov sa dievčatá najlepšie chytajú,“ mrkne na mě. „Začnú sa báť a potom sú vďačné, keď je poruke silný muž.“

Pokrčím rameny. „Já mám pro strach uděláno.“

„Cez deň je každé dievča silné,“ odvěti šibalsky.

Já však nemám náladu na flirtování. Zádumčivé tiché jezero ve mně probouzí nostalgickou náladu. Popojdu k většímu kameni na

břehu a pohodlně se na něj usadím. Opřu si bradu o skrčené nohy a přimhouřím oči.

Rozhraní je dnes pevné, nevidím žádné vyklenutí, žádnou prasklinu. Je klid, tvorové z jiných světů se sem momentálně nedobývají. Přesto leží nad vodní hladinou pro lidi neviditelná temná mračna, převalují se těžce sem a tam. I lesy jsou prostoupeny temnotou, zřejmě residuem zlých událostí, které dostihly i tento vzdálený kout země.

Polknu a rychle zamrkám. Špatnosti napáchané lidmi v poslední válce budou krajinu trápit ještě dlouho. Tehdy jsem byla i já, v současné době už zase jen pouhá kancelářská síla, na čas povolána zpět do služby.

Lidé si dokážou navzájem udělat hrozné věci. Od kolegů jsem slyšela o koncentračních táborech, o hromadných popravách, o mučení a zabíjení, o milionech mrtvých na válečných frontách, vypálených vesnicích, zničených městech.

Tak jako ta první, i tato válka byla navíc obrovským lákadlem pro bytosti z okolních světů, které se živí emocemi. Rozhraní praskalo jako mýdlové bubliny. Všichni ti temní tvorové se snažili co nejvíc přilévat oleje do válečného ohně. Jen víc, víc zla a bolesti! Ohromnými doušky pili žal, nenávist, hrůzu, zlobu, odpor...

Trvalo to dlouho, ale nakonec jsme dokázali slabou blánu, která nás od ostatních světů odděluje, zacelit. Několik měsíců poté skončila i válka a já byla opět poslána k papírům. Můj trest ještě nevypršel. Bolí to o to víc, že jsem znovu na krátký čas mohla prožít nádhernou, těžkou a nevděčnou práci strážce rozhraní.

„Klára, rozprávam sa s vami,“ zaslechnu najednou.

„Promiňte, zamyslela jsem se,“ omlouvám se Arpádovi, který ukazuje na skupinu, mizící v lese.

„Vidno, ale už ideme ďalej, nemôžete tu zostať sama.“

Přikývnu a seskočím z kamene. Jezero na rozloučenou zablýská hravými vlnkami. Přestože se listí na stromech již začíná barvit do zlatova, vzduch stále opojně voní.

„Podzim je nejkrásnější období...“

„Jeseň je najkrajšie obdobie...“

Zasmějeme se stejným myšlenkám a Arpád mě nenápadně chytí za ruku. Strnu. Co mám dělat? Vnímá, jak jsem ztuhla, a ruku mi vzápětí pustí. Rozverně se usměje a zavede hovor na bezpečné téma knih, hudby a umění vůbec.

Cesta na Rozvodí a Černé jezero vesele ubíhá. Skupina turistů je před námi na dohled. Jdeme poslední, ale já mám neodbytný pocit, jako by mi někdo upřeně hleděl do zad. Jenže kdykoli se otočím, vidím jen les.

Hluboký, tmavý a nepříteli přátelsky se tvářící les.

„Tak co, už ti dal pusu?“ Věrka na mě kulí oči a netrpělivě čeká na odpověď. Zavrtím hlavou. Vzdychne.

„Vždyť jste šli celou dobu vzadu spolu sami! Dobře jsem viděla, jak z toho byla kulturní nervózní. Měla strach, že se ztratíte.“

„Věrko... já nemám zájem začínat si tady nějaký románek.“

„Ale,“ mávne rukou moje spoléčnice, „vždyť přece o nic nejde, ne? Jsi hrozně prudérní, víš to?“

Vím. Lepší už to nebude. Nechci se zase zamilovat a po čase sledovat, jak moje láska stárne a umírá.

Už ne.

Vzbudím se do černé tmy. Zotavovna je tichá. Večerní film nedokázal přebít únavu. Zmožení výletníci spí tvrdým spánkem, až na mě. Nevím, kolik je hodin, nechci rozsvěcet, abych nevzbudila spolu-bydlící. Pomalu se posadím na posteli a snažím se rozkoukat. Je pod

mrakem, ani měsíc, ani hvězdy svým světlem neruší tmavou noc. Přesto venku cosi bledě září.

Pomalů se vzpomínám z těžkého snu. Obhlédnu pokoj, ale noční můry tu nespátím. Škoda, s těmi bych dokázala udělat krátký proces. To, co mě trápí, jsou moje vlastní děsy, vzpomínky, zasunuté do nejzazšího podvědomí, odkud se občas proderou ven. A já pak mám těžké sny plné létavců, černých jám a krve. Houska, moje memento mori... Zatlačím vzpomínky zpět, ale oči nezavírám. Bledé světlo za oknem vzbudilo mou pozornost.

Spustím bosé nohy na podlahu a po chladných prknech tiše dvěma kroky přejdu k oknu. Sáhnu na kliku a zvolna ji otáčím, když vtom si uvědomím, co dělám. Otočím se a opatrně natáhnu ruku po wigitoru – jediné zbrani, kterou strážci rozhraní (i já, byť mimo službu) mohou mít při sobě. Chladný kov přístroje, podobného ploché baterce, mě uklidní. Přimhouřím oči. Rozhraní, aspoň to nejbližší kolem mě, se zdá v pořádku. Žádného vetřelce z jiné dimenze nevidím ani necítím, kdo nebo co to nám to tedy šumavskou nocí svítí do pokoje?

Znovu položím ruku na okenní kliku a zadívám se do tmy. Užů chci okno otevřít, když vtom se moje spolubydlící na posteli otočí a ze sna něco zamumlá. Zarazím se. Na entitu zpoza rozhraní, s kterou bych se dokázala vypořádat, to nevypadá. Pokud je to něco místního, kde beru jistotu, že setkání bude přátelské? Nejsem tu sama, za mnou přece spí Věrka. Nesmím ji ohrozit! Prudce ruku stáhnou.

Bledý obličej za oknem se rozpadne do myriády namodralých světýlek. Tma zhoustne.

Kapitola 3

„Vyzeráte unavene,“ prisedne si ke mně po snídani Arpád. Má pravdu. Spala jsem špatně a od chvíle, kdy jsem spatřila za sklem bledou tvář, jsem nespala vůbec.

„V noci jsem se probudila a už nedokázala usnout,“ přiznám.

„Máte starosti? Hodte ich za hlavu, ste predsa na dovolenke!“

Usměju se. Má pravdu, jsem na dovolené. Jestli se tu děje něco nekalého, není to moje starost. Jsem mimo službu, tak co bych se trápila. Od toho je tu místní revírník, který má Šumavu na starosti.

„Dnes se jde na Křemelnou,“ přiletí Věrka jako vítr. „Prý je tam nádherně. Ostatně, kde tu není nádherně, Šumava je božská,“ vzdychne.

„Áno, a chodia po nej lúbezné víly.“

Věrka se rozesměje. „Vy ale umíte zalichotit, jen co je pravda. A vůbec, já jsem Věra,“ napráhne ruku.

„Arpád,“ potřeše jí pravicí můj spolustolovník. „Vravím len pravdu, slečna Vierka. Toľko krásnych žien Šumava už dávno nevidela.“

„Nepřehánějte, Arpáde,“ zastříhnu mu trochu křídla. „Jdu se převléknout. Bude zas teplo... hm. Nevíte, jestli půjdeme lesem?“

Věrka pokrčí rameny. „Ptala jsem se, ale prý přímo kolem řeky jsou spíš slatiny a louky, tam asi moc stínu nebude.”

„Doufám, že všichni máte pevné boty a něco na hlavu. Také si zkontrolujte, že jste si v kuchyni vyzvedli pití, svačinu a oběd. Budeme pryč celý den, máme před sebou skoro třicet kilometrů. Pokud se na tak dlouhou cestu někdo necítíte, zůstaňte raději zde. Soudruh správce tu bydlí, takže bude odemčeno a můžete si udělat třeba jen procházku po okolí.“

Rozhlédnu se kolem sebe. Téměř všichni jsou nastoupeni a natěšení na další výlet. Většina osazenstva je mladá – rekreace, jak se těmto pobytům začalo říkat, se teprve rozbíhají. Podniky na ně mnohdy vysílají lidi téměř rozkazem, jak se to ostatně stalo i Věrce a mně. Prý děvčata, pochopte, většina soudruhů má rodiny a nemůže strávit dva týdny na dovolené bez nich. Díky tomu se tu sešel kolektiv opravdu mladých lidí, většinou nezadaných, takže o zábavu i flirt není nouze.

„Máte všetko, dievčatá? Klára, požičiam vám klobúk, chcete? Mám dva, a vám klobúk tak pristane!“ Arpád mi posadí na hlavu pěkný chevalierovský slamák. S vděčností mu poděkuju a oddechnu si, že šátek, který jsem volky nevolky přibalila do batohu, nebudu muset vytahovat. Pár žen po mně šlehne pohledem, ale spíš závistivě než záštiplně.

Za chvíli se had výletníků ztratí v blízkém lese a u zotavovny, kde zůstalo jen několik starších lidí, se rozhostí klid.

„Ne Kržemelná, ale Křemelná,“ směje se Věrka. „Kř, slyšíte?“

„To vaše rž sa nikdy nenaučím,“ odpovídá se smíchem Arpád. „Čo to vôbec je, ten kržemel?“

„Kámen, křemen,“ odpoví za Věrku kulturní referentka. Jako

o všech šumavských lokalitách, i o říčce ví spoustu zajímavostí a s chutí je ze sebe chrlí.

„Je naozaj krásna,“ rozhlíží se nadšeně Arpád. „Tie kamene! Ako trblietavé šperky mladého dievčaťa. Roztrhla si náhrdelník a rozsy-pala ho tu do vody.“

Hladké oblé kameny svítí do dálky, voda kolem nich zurčí a pa-bleskuje.

„Skupino,“ svolává nás soudružka referentka, „dáme si teď tak půl-hodinku oddech. Máme za sebou téměř polovinu trasy, ale vezměte na vědomí, že té schůdnější. Naberte síly, kolem řeky je krásná příro-da, ale náročnější cesta.“

Odpočati a nasyceni kráčíme husím pochodem po téměř neviditel-ném chodníku. Husté křoví střídají rašelinové louky. Nedaleko nás zpívá a ševlí Křemelná. Les jsme nechali za sebou, před námi je ně-kolik kilometrů slatin a luk. Občas narazíme na silně podmáčená místa, která je nutno opatrně obejít, čas od času přebrodíme na dru-hý břeh či jdeme s botami v rukou přímo korytem říčky.

Kráčíme tiše, v úctě před krásou přírody, v jejímž lůně se nachá-zíme. Šumava nám ukazuje svou vlídnější tvář: jasnou zeleň luk, jis-křivou modř vody, bělost kamenných valounů.

Záhy naši pěšinu příčně protne další stezka.

„Tady máme poslední možnost jít kratší okruh,“ sdělí nám refe-rentka. „Pokud se teď dáme dál rovně podél řeky, dojdeme až do Zhůří a teprve poté se začneme vracet na zotavovnu.“

Všichni jako jeden muž jsou pro delší cestu – však kdoví, kdy se zase na Šumavu podívají, a cesta kolem říčky je úchvatná. Naše prů-vodkyně potěšeně přikývne a znovu nás důrazně upozorní, ať ne-scházíme z cestičky. Už už se vydává na další pochod, když vtom ji zastaví zvědavý dotaz.

„Proč jsou tu ty kameny takhle naskládáné?“ Mladá žena v jasné modrém šátku obchází nevysokou mohylu, postavenou z oblázků. Kulturní referentka očividně zaváhá a vrátí se pár kroků zpět.

„Nevím.“ Je to první dotaz, na který neumí odpovědět. „Víte, Šumava má svá tajemství,“ prozradí neochotně. „Spousta místních lidí, zvláště těch starých, věří na to, že se tu vyskytují víly, hejkalové, bludičky... Socialistický člověk ale těmhle povídačkám nevěří, a nepotřebuje na obranu proti neexistujícím příznakům stavět kříže nebo tyto mohyly. Jsou to jen hloupé hromady kamenů.“ Vrazí si ruce do kapes, udělá ještě krok či dva a tvrdě a nekompromisně kopne špičkou boty do oblázků. Mohyla se zachvěje a po chvíli se sesune na stranu.

Mám pocit, jako by mě cosi bodlo. Den je stále krásný, slunce svítí a řeka dál tiše pobrukuje, ale kolem nás jako by se zatahlo a sevřel nás neviditelný kruh. Evidentně to necítím jenom já. Modrý šátek se zachvěje a mladá žena se chytí rukama za hlavu. I ostatní se najednou neklidně rozhlíží.

„Jdeme dál,“ zavelí rozhodným hlasem kulturní. Otočí se, vytáhne ruce z kapes a energickým krokem rázuje po zarostlém chodníku. Skupina váhavě odchází za ní. Počkám, až jsou všichni dost daleko, a pak přimhouřím oči.

Z rozvalené mohyly stoupá modročerný kouř. Vysoko nad námi se formuje do pomalu tmavnoucího oblaku. Rychle přistoupím ke kamenům a začnu je skládat zpátky. Kloužou pod rukama, nedaří se mi je narovnat tak, aby držely tvar. Ať se snažím, jak chci, vždy se znovu rozsypou.

„Počkejte, tu to musíte podložit, ináč to držet nebude,“ ozve se najednou za mnou a Arpád vsune pod sesunutou stranu mohyly větší placák. „Pridržte tento kameň,“ rozkáže a ruce se mu jen míhají. Netrvá dlouho a mohyla opět stojí. Opatrně od ní pár kroků poodejdu a znovu soustředím pohled. Zdá se, že je vše v pořádku.

Žádný unikající kouř není vidět a modravý mrak nade mnou už také zmizel.

„Uf,“ oddechnu si a sáhnu do batohu pro láhev s vodou. Nestačím však ani odšroubovat víčko, když uslyším srdcervoucí výkřik a vzápětí další. Pak se rozkřičí i další hlasy a já v nich slyším hrůzu a děs. Mrsknu lahví do batohu, hrábnu dovnitř, navyklým pohybem popadnu wigitor a rozběhnu se směrem, odkud slyším stále sílící křik.

„Preboha, načo máte so sebou baterku na pravé poludnie?“

Mávnu rukou, budu si muset potom vymyslet nějakou dobrou výmluvu. Neuběhnu ani padesát metrů a prudce zastavím.

Kulturní referentka, žena v modrém šátku a Věrka jsou zapadlé v bažině. Ostatní se bojí udělat krok. I já cítím, jak se nám půda pod nohama houpe. Srdce se mi prudce rozbuší. Co teď?

„Jene, Jene!“ Věrka, v očích hysterický děs, se jednou rukou drží slabých větviček keříku, na druhé jí visí žena v modrém šátku. Referentka, zapadlá nejdál od cesty, je na tom nejhůř. V bažině vězí až po stehna. Křečovitě se drží ženy v modrém a vyděšeně křičí.

„Všetci sa teraz vrátia späť, na poslednú križovatku. Pôjdete pomaly a jeden po druhom, jasné?“ rozlehne se za mnou klidný mužský hlas.

Otočím se.

„Šátky, Arpáde, ať nám dají své šátky,“ napadne mě.

Okamžitě pochopí a přikývne.

„Ženy, dajte mi svoje šatky, rýchlo. A bežte, bežte, na čo čakáte!“

Strnulý dav se rozhybe. Dobře to znám. Jakmile se v podobné situaci někdo ujme velení, většina se ráda podřídí. Řečnit a protestovat budou až potom, v bezpečí. Teď jedna žena po druhé stahuje svou pokrývku hlavy a podává ji Arpádovi. Ustoupím několik kroků, až tam, kde se pevný chodník trochu rozšiřuje, a nechávám ostatní

projít kolem. Strčím wigitor zpátky do batohu a ten vrazím do rukou komusi, kdo mě právě opatrně obchází.

Arpád shlédne situaci a pošle do bezpečí ještě několik mužů, kteří se nemají k odchodu. Na houpající se cestě zůstane on, Jan, který za žádnou cenu nechce odejít, a ještě dva další vysocí mladíci. Pomalu se přiblížím.

„Pre teba to tiež platí,“ rozkřikne se na mě Arpád, jakmile mě uvidí. „Utekaj do bezpečia!“

Zavrtím hlavou a šouravě dojdu až k němu.

„Ty šátky,“ řeknu hlasem, kterému nedokáže odporovat. Svážu je k sobě pevnými uzly, o kterých vím, že vydrží. Uvážu si provizorní lano kolem těla a konec podám Arpádovi.

„Jsem nejlehčí,“ řeknu, když vidím nesouhlas v jeho očích. Položím se na zem a začnu se plazit k Věrce. Je nejbliž. Půda se pode mnou houpá, ale zatím drží. Pomalu se posunuju dál a dál, až se dostanu ke keříku, kterého se kamarádka drží zuby nehty. Chytím ji za ruku a pomaličku se snažím táhnout ji směrem ke mně. Jde to ztěžka a navíc najednou cítím, že se začínám bořit. Dojde mi, že tři ženské naráz nemám šanci tímhle způsobem vysvobodit, a povolím. Pomalu pustím Věrku, která se okamžitě znovu zachytí slabých proutků, a začnu se kolem ní a ženy v modrém šátku přesunovat k referentce, která je v močálu již po pás. Naštěstí už nekřičí, jen vytřeštěně zírá.

„Až se k vám dostanu, tak se mě nebudete chytat, rozumíte? Jinak mě stáhnete do bažiny taky, slyšíte mě?“

Kývá.

Doplazím se na dosah a sáhnu na šátky omotané kolem těla. Jednou rukou je uvolním (vděčně si vzpomenu na hodiny nenáviděného uzlování) a provizorní lano podám vyděšené ženě. Uchopí zabahněný šátek do roztřesených rukou a křečovitě se ho drží.

„Omotejte si konec pořádně kolem zápěstí,“ radím. „Několikrát, ano, tak. Teď se pomalu pusťte té paní a zkuste se položit.“

Strnule stojí a nehýbá se.

„No tak, nebojte se, chlapi vás vytáhnou. Ale takhle to nepůjde. Musíte nám pomoci. Položte se, přece,“ mluvím na ni konejšivým hlasem, až udělá, co chci a opatrně se položí na houpající se půdu.

„Táhněte! Ale pomalu! Ať se šátky nepřetrhnou!“

Lano se natáhne, ale po chvíli tah povolí.

„Ako ťaháme, začína sa to tu tiež nebezpečne hojdať,“ slyším. Ohlédnu se. Dva mladíci pomaličku odcházejí a Arpád s Janem si lehají na zem. Pak se šátky zase napnou a referentka se pomaličku začíná pohybovat vpřed. Po chvíli už je z nejhoršího venku a netrvá dlouho, a Jan ji odvádí rozklepanou a plačící do bezpečí.

„Chytaj!“ Zabahněný pruh látky letí vzduchem, ale jsou potřeba tři pokusy, než dopadne tak, abych na něj dosáhla. Předám konec ženě v modrém, která bez hlesu sledovala záchranu referentky. Bez odporu se pokládá na zem a nechává se vytáhnout na pevnou půdu. Pak vše zopakujeme ještě jednou a nakonec je i Věrka mimo nebezpečí. Nechce se mi otáčet, tak pozvolna couvám, až najednou cítím, jak mě za kotníky nohou popadnou silné ruce. Arpád mi pomůže otočit se a pak už i my opouštíme neblahé místo, kde na nás Šumava ostře vycenila zuby.

„Co jste to vyváděli, pro všechny svatý?“ přisedne si k nám před večerí správce, pan Klofáč. Potkal nás při návratu, zablácené a špinavé.

„Ta vaše soudružská sešla z chodníku,“ řekne Jindřiška – žena s modrým šátkem. „Šla jsem hned za ní, se mnou tady Věra. Povídaly jsme si, vykládala nám o zítřejším výletu autobusem na Vydru – a pak jsme najednou byly skoro po pás v bažině. Zničehonic, jako by se pod námi propadla země.“ Otře se, nepříjemný zážitek ještě zdaleka

neodezněl. Zvedne skleničku s jantarovou tekutinou a obrátí obsah do sebe. „V životě už mě tady nikdo neuvidí. A chodit už budu nadosmrti jen po silnicích a cestách, na tyhle pěšiny už mě nedostanete.“

„Naše Boženka že by sešla z trasy?“ podiví se správce. „Vždyť to tu zná jak své boty, tudy, co jste šli dneska, chodí s každým turnusem... To je divné.“

„Nebýt támhle Kláry a chlapů, kdoví, jak by to dopadlo,“ pokrčí rameny Jindřiška. „Ještěže zachovali chladnou hlavu. Je to strašný pocit, když se propadáte do té hnusoty a nemůžete vůbec nic...“ Znovu se otřeše. „Budu z toho mít noční můry, určitě.“

„Čo tu sedíte ako na pohrebe,“ ozve se najednou zvučný hlas. „Všetko dobre dopadlo, tak by sme to mali osláviť, nie? Kde máme našu hrdinku?“

„Boženka zůstala na pokoji,“ odpoví správce. „Teď už se jí nedivím. Myslel jsem, že neuhlídala někoho z vás! A ono je to naopak, prý ona vás zavedla do bažiny!“

„Ale kdeže, tú nehľadám,“ odpoví mu Arpád a popadne mě za ruce a zdvihne od stolu. „To Klára mala skvelý nápad použiť šatky. Ktovie, či by sme inak zvládli tie tri vytiahnuť von. Tak šup, natočte gramofón a nech už to fičí! Sóló pre Kláru!“

Nebudu zastírat, že mě to potěšilo. Navíc se po pár tancích konečně rozproudila normální zábava a nepříjemný zážitek se pomalu začal měnit na příhodu z dovolené, na kterou budou všichni ještě dlouho vzpomínat.

„Stejně to bylo zvláštní.“ Jan, pohodlně zapřený v židli, sleduje Věrku s Arpádem, jak se točí v kole. Večerní zábava je v plném proudu. „Vždyť přece ta cesta byla docela v pohodě. Viděl jsem je, šly kus přede mnou. Koukal jsem...,“ začervenál se.

„Po Věrice, co,“ neodpustím si.

„Ano,“ přizná se Jan. „Normálně šly po cestě a najednou zničehonic byly v bažině. Fakt, jako kdyby se pod nimi otevřela zem. Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych.“

Zpozorním.

„Opravdu?“ Zaskřípe židle, jak se k nám od vedlejšího stolu obrátí správce.

„Cizí hovory se poslouchat nemají, omlouvám se. Ale mně to taky pořád nejde do hlavy, jak mohla Boženka sejít z cesty. Mluvil jsem s ní, je úplně vyřízená. Tvrdila mi, že neudělala ani krok mimo.“

Zamračím se. Měla bych se tam ještě jednou zaskočit podívat. Co nejdřív.

„Vám musím poděkovat, že jste byla tak duchapřítomná,“ utkví na mně správcův pohled. „Boženka mi to všechno vyličila. I ty šátky... ještěže vás to napadlo! Víte, na blatech se už stalo plno neštěstí. Zvlášť v údolí Křemelné. Já jí říkal, ať tam nechodí. Ale ona jinak nedala. Že je tam krásně, neposkvrněná příroda, nádherná řeka... Prý ty mé duchařské historky nebude poslouchat.“

„Duchařské historky?“ zvednu obočí. „Tady ze Šumavy?“

I Jan se se zájmem nakloní blíž. „Myslel jsem, že tu nikdo z pamětníků nezůstal,“ řekne potichu. „Vy jste sudetský Němec?“

„Ale kde,“ zasměje se Klofáč. „Já jsem Čech. Babička žila tady ne-daleko,“ mávne rukou, „v Haidhofu. Teda... teď se to jmenuje Malý Bor. Vlastně se už nejmenuje nijak. Haidhof už neexistuje.“

Pokývnu hlavou. O osudu německých vesnic na Šumavě už jsem slyšela. Nic hezkého to nebylo.

„Jezdíval jsem sem jako dítě na celé prázdniny, miloval jsem to tady. Pak babička zemřela a já se sem dlouho nepodíval. Jenže... mám Šumavu zarytou pod kůži, hrozně moc. Takže když se naskytla možnost... Víte, sem nikdo jiný správce jít dělat nechtěl, tak jsem popadl příležitost za pačesy a vrátil se do míst, která mám rád.“

Vytáhne cigaretu, nabídne mně i Janovi. Já odmítnu, Jan si vezme. S chutí si připálí a správce pokračuje:

„Babička tady žila odmalíčka. Jako klukovi mi vykládala spoustu pověstí. O obrech. O světýlkách, dušičkách, co nedošly klidu. O boubínském kmetovi. A další a další. O lišce, která nakukuje lidem do oken a bere si děti, když nechtějí spát. O smrtnickách, které tančí u cest a svádí poutníky.“

„O mohylách nič nehovorila?“

Trhnu sebou. Vůbec jsem si nevšimla, že hudba už nehraje. V sále je teď naprosté ticho, všichni jsou shromážděni kolem nás a napjatě poslouchají.

„O mohylách?“ zopakuje pomalu Klofáč a je vidět, že usilovně přemýšlí. „Ne, o mohylách nic neznám. Ale můžu vám povědět třeba tu o boubínském obrovi, chcete?“

Společnost souhlasně zahučí. Chvilí rachotí židle, jak se všichni usazují co nejbliž správci, ale za chvíli je klid a Klofáč rozvázným hlasem spustí:

„O Boubíně se říká – třikráte les, třikráte ves. Třikrát žili nahoře lidé, třikrát odtud odešli. Snad prý byl nahoře i hrad. Jediný, kdo si to vše pamatuje, je boubínský obr. Je vysoký jako jedle a...“

Nenápadně se zvednu a prosmýknu mezi zaujatými posluchači ven. Je čas podívat se za Boženkou.

„Neutekaj mi stále.“ Než se stačím ohlédnout, sevře mě pevná ruka. Arpád mě otočí a obejmeme kolem pasu. „Nevieš si predstaviť, aký som mal o teba strach. Si blázon, vieš to?“

„Ale,“ vykrouтім se ze sevření. „Vždyť jsme přece měli lano.“

„Lano... veď to boli len šatky. A prakticky si ich nemala. Hrozne si riskovala. Keď som ňa videl ležať na tej hojdajúcej sa rašeline... Báľ som sa ako nikdy.“

„Nech to byť,“ mávnu rukou. „Sám jsi říkal, že už je to pryč.“

„Dobře, dobře, keď jinak nedáš. A kam teraz ideme?“

Zamračím se.

„Nevím, kam jdeš ty. Já se jdu podívat za Boženkou. Neměla by být teď sama.“

„Dobrý nápad! Vezmeme jej cestou něco pod zub, čo hovoríš?“

Ten chlap je neskutečný. Zatáhne mě do kuchyně, umluví kuchařku a s talířem buchet, které kuchyně zrovna chystá k zítřejší snídani, za chvíli klepeme na Boženčiny dveře. Otevře nám a já se zděším. Má strhané rysy a tmavé kruhy pod očima.

„Soudružko... Boženko...“, popadnu ji za ruce a pohledem prozkoumám pokoj. Jsou tam, potvory. Pokřivená černá těla, olysálé hlavy, velké bledé oči, lačně se krmí na žalu, který tryská z ráno ještě suverénní soudružky. Noční můry, už pěkně ztučnělé.

„Počkej tu s ní, hned se vrátím,“ postrčím Arpáda do pokoje a utíkám k sobě. Prohrábnu batoh, vytáhnu wigitor a mažu zpátky.

„Zase tá baterka? Veď tu svieti svetlo, na čo potrebuješ ešte baterku?“

Mávnu rukou. „To je nový vynález, víš? Něco jako takový světelný sterilizátor.“

Neví, jen stojí a kulí oči. Nemohu mu zevrubně vysvětlovat, že wigitor je víceúčelový nástroj, vyvinutý přímo pro strážce rozhraní. Dokáže spoustu věcí, ale hlavně umí ničit a zahánět tvory, kteří k nám proniknou ze světů za rozhraním. A že těch bytostí, které se touží dostat sem k nám, je spousta. Lidem jeho paprsek neublíží a já se jim nějak bránit musím. Je jich tu totiž plno, méně i více nebezpečných.

Noční můry, sytící se zlými sny. Křídlatci, rozvířující perutěmi zlo do gigantických spirál. Živí se bolestí, zlobou, nenávistí, odporem. Baculatí gronghové, roztomilí růžoví oslíci. Obhospkávají milence a olizují lásku, která z nich prýští. Vysají cit do dna a nahradí ho

prázdnou. Mlžnatci, zaplňující každou dutinu chyceného živého tvora a požírající ho zevnitř. A další a další. Nemají tu co dělat.

„Já ti to pak vysvětlím. Nejlepší by bylo, kdybys ji vzal dolů, mezi lidi. Vždyť se tu sama utrápí.“ Obrátím se k referentce, která už má zase oči plné slzí.

„Boženko... můžu vám tak říkat? Neplačte. Všechno je v pořádku. Vrátili jsme se všichni, nic se nestalo.“

„To jsem nechtěla, málem jsem je zabila,“ pípne ta hromádka neštěstí.

„Nemůžete za to. Cesta se propadla na místech, kde ještě včera byla v pořádku. Zřejmě ji podemlela voda, nebo něco takového. Když už tam nebudete chodit, nikomu se nic nestane,“ vymýšlím si.

„Jasně,“ přidá se Arpád. „Podťe so mnou dolu. Pán Klofáč rozprává skvelé príhody. Ľudia sa baví a nikto už na to, čo sa stalo popoludní, nemyslí.“ Jemně ji vezme pod paží a odvádí s sebou. Pochvalně kývnu a zavřu za nimi dveře.

Dobře že jekot nočních můr slyším jen já.

Kapitola 4

Další den po obědě se před zotavovnou opět schází veselá skupina rekreantů. Kulturní referentka, už zase klidná a sebejistá, organizuje nástup do autobusu.

„Pojďte, pojdte. Dnes budeme chodit po pevných cestách, žádné nebezpečí nehrozí,“ usmívá se na své ovečky. „Vydra je úžasná řeka, těšte se na procházku plnou obřích balvanů, kamenných hrnců a prudkých peřejí. Cesta nebude dlouhá, soudruh řidič nás vysadí v Antýglu a půjdeme hezky po proudu dolů na Čeňkovu pilu, necelých devět kilometrů. Ale věřte mi, bude to úchvatných devět kilometrů. Tam nás pak autobus zase nabere a odveze sem. Po návratu si odpočínate a večer bude oheň. Prostě, máte se na co těšit!“

Mám radost. Můj včerejší zásah se povedl, Boženku už evidentně žádné noční můry netrápily. Odmítla jsem dnešní výlet s poukazem na únavu ze včerejšího zážitku. Ani jsem si nemusela moc vymýšlet, Boženka můj záměr nejen schválila, ale v podstatě to za chvíli vypadalo, že mi lenošení v chatě sama nabídla.

Otočím se, vezmu ruksak, do kterého jsem si připravila vše potřebné, otevřu dveře a leknu se. Na kliku z druhé strany sahá Arpád a udiveně na mě hledí.

„Ty niekam ideš? Myslel som, že budeš odpočívať!“ říká vyčítavým tónem.

Zamračím se. „Kde se tu bereš? Viděla jsem tě, jak nastupuješ do autobusu.“

„Nenašiel som ťa tam, tak som nešiel tiež. Hovoril som si, či si v poriadku, či nie si po včerajšku chorá.“

„Nic mi není. Chtěla jsem být sama,“ odseknu neotesaně.

Přejede mě očima a pohledem se zastaví na batohu, který mám přehozený přes rameno.

„Nie,“ řekne tiše. „Klameš. Niekam ideš.“ Přivře oči a po chvíli mu v nich bleskne jiskra poznání. „Ideš spát na Kržemelnou. Tam, kde sme boli včera.“

Pokrčím rameny. „Jdu se jen projít. Puť mě.“

„Klára,“ chytí mě za ramena a zastaví mě. „Nenechám ťa tam íť samotnú. Pôjdem s tebou. Nevieľ, čo hľadáš, alebo čo tam chceš robiť, ale samotnú ťa tam nepustím. Vyber si. Buď so mnou, alebo vôbec.“

Je až dojemný, chlapec. Stačil by jeden pohled a zapomněl by. Nechal by mě jít a vůbec by se nestaral, kde jsem, kam jdu a vlastně třeba i kdo jsem. Ale... opravdu tohle chci? Znovu se na něj podívám. Tmavé oči na mě hledí se zarputilou vážností. Vzdychnu. Je tak hezký... Proč bych vlastně nemohla jít na procházku s mladým, sympatickým mužem? Jen tak, nezávazně. Nic mu neslíbím. Jen si užiju jeho přítomnost. O nic nejde, přesvědčuju sama sebe, ale někde v hloubi duše cítím, jak se uvnitř mě pochechtává malý ďáblík. Ten, který mě už tolikrát dostal do problémů.

Ne. Zvládnou to.

„Dobře,“ přikývnu. „Klidně pojď. Ano, chci se podívat znovu tam, kde jsme byli včera. Je to zvláštní místo a já si to tam vůbec neprohlédla.“